

श्री साईसच्चरित
॥ अथ श्रीसाईसच्चरित ॥ अध्याय ४६ वा ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ श्रीकुलदेवतायै नमः ॥ श्रीसीताराचंद्राभ्यां नमः ॥

श्रीसद्गुरुसाईनाथाय नमः । धन्य श्रीसाई तुझे चरण । धन्य श्रीसाई तुझे स्मरण । धन्य श्री साई तुझे दर्शन । जें कर्मबंधनमोचक ॥११॥ जरी सांप्रत अदृश्यमूर्ति । तरी धरितां भावभक्ति । समाधिस्थ जागती ज्योति । सद्यःप्रतीति भक्तार्थ ॥१२॥ दोरी सूक्ष्म धरिसी ऐसी । पाहूं जातां दिसों ना देशी । परी निजभक्तां खेचून आणिशी । देशीं विदेशीं असो कीं ॥१३॥ आणूनि सोडिसी पायांपाशीं । प्रेमें धरिसी त्यां पोटाशीं । माता जैसी निजबाळकासी । तैसा तूं पोशिसी अवलीला ॥१४॥ ऐसें कांहीं सूत्र चाळविसी । नकळे कोणा कोठें अससी । परी परिणामीं वाटे मनासी । आहेस कीं पाठीसी भक्तांच्या ॥१५॥ ज्ञानी पंडित शहाणे सुर्ते । अभिमानें रुतती संसारगर्ते । भोळे भाबडे अज्ञानी नेणते । त्यां निजसत्ते खेळविसी ॥१६॥ आंतून सकल खेळ खेळसी । अलिप्ततेचा झेंडा मिरविसी । करोनि अकर्ता स्वयें म्हणविसी । नकळे कवणासी चरित्र तुझे ॥१७॥ म्हणोनि कायावाचामन । करूं तुझियां पायी अर्पण । मुखीं निरंतर नामस्मरण । होईल क्षालन पापाचें ॥१८॥ सकामाचा पुरविसी काम । निष्कामा देसी निजसुखधाम । ऐसें गोड तुझे नाम । पाय सुगम सद्भक्तां ॥१९॥ तेणें पापांचा होई क्षय । रजतम जातील निःसंशय । सत्त्वगुणाचा क्रमें उपचय । धर्मसंचय त्यापाठीं ॥१०॥ धर्मवृत्ति होतां जागृत । वैराग्य येई मार्गें धांवत । नामशेष विषय होत । तात्काळ प्रकटत निजज्ञान ॥११॥ विवेकेसीं लाभतां ज्ञान । स्वस्वरूपीं अनुसंधान । तेंच गुरुपदीं अवस्थान । पूर्ण 'गुर्वर्पण' या नांव ॥१२॥ मन साईपदीं अर्पण । जाहलें याची एकच खूण । साधक होय शांतिप्रवण । उल्हासे संपूर्ण निजभक्ति ॥१३॥ सप्रेम गुरुभक्ति या नांव 'धर्म' । अवघा तो मीच हें 'ज्ञानवर्म' । विषयीं अरति 'वैराग्य' परम । संसारा 'उपरम' ते ठायीं ॥१४॥ ऐसिया भक्तीचा महिमा धन्य । केलिया जीवेंभावें अनन्य । शांति विरक्ति कीर्ति या तीन । जियेच्या आधीन सर्वदा ॥१५॥ गुरुभक्ति ऐसी जयासी । उणें केंचें तरी तयासी । इच्छील जें जें आपुले मानसीं । तें तें अप्रयासीं लाधेल ॥१६॥ ऐसिया त्या भक्तीपासीं । ब्रह्मस्थिति तों आंदणी दासी । तेथें कोणी न मोक्षा पुसी । तीर्थे पायांसी लागतीं ॥१७॥ पूर्वील अध्यायीं जाहलें कथन । दीक्षितांचें भागवतवाचन । नवयोगियांचें भक्तिवर्णन । चरणदर्शन साईचें ॥१८॥ साईभक्त आनंदराव । पाखाडे जयांलागीं उपनांव । कथिलें तयांचें स्वप्नलाघव । भक्तीचें वैभव साईच्या ॥१९॥ साई जयास घेती पदरीं । तो घरी असो वा द्वीपांतरी । तयासन्निध अष्टौ प्रहरीं । वसे निर्धारि श्रीसाई ॥२०॥ भक्त जेथें जेथें जाई । तेथें तेथें कवण्याही ठायीं । आधींच जाऊन उभा राही । दर्शन देई अकल्पित ॥२१॥ ये अर्थीची अभिनव कथा । कथितों तुम्हां श्रोतयांकरितां । विस्मय वाटेल श्रवण करितां । आनंद चित्ता होईल ॥२२॥ येथील साईमुखींचीं अक्षरें । भावें सेवितां श्रवणद्वारें । समाधिसौख्य फिरे माघारें । स्वानंदें तरतरे सद्भक्त ॥२३॥ जेथ प्रतिपदीं चमत्कारता । ऐसी ही गोड कथा परिसतां । आपआपणा विसरेल श्रोता । अलोट गर्हिवरता दाटेल ॥२४॥ काकासाहेब दीक्षितांचा । ज्येष्ठ पुत्र बाबू याचा । नागपुरीं व्रतबंध साचा । करावयाचा निश्चय ॥२५॥ नानासाहेब चांदोरकर । तयांचाही ज्येष्ठ पुत्र । तयाच्याही लग्नाचा विचार । जाणें ग्वाल्हेर शहरासी ॥२६॥ मौंजीबंधन झालियापाठीं । ग्वाल्हेरीस लग्नासाठीं । काकामुळें व्हावी न खोटी । होतें हें पोटीं नानांच्या ॥२७॥ नागपुराहूनि ग्वाल्हेरीस । काकानें यावें स्वस्थमानस । ऐसिया धरिलें सुमुहूर्तास । जो कीं उभयतांस सोयीचा ॥२८॥ नंतर साईचे दर्शनास । लग्नाच्याही आमंत्रणास । नानासाहेब भक्तावतंस । पातले शिरडीस उत्साहें ॥२९॥ काकासाहेब तेथेंच होते । नाना जाऊन मशिदीतें । बाबांस निमंत्रिती लग्नातें । करसंपुटातें जोडून ॥३०॥ तंव बाबा बरें म्हणती । "सवें शाम्यास नेई" वदती । पुढें दों दिवसीं काकाही पुसती । बाबांस आमंत्रिती मुंजीतें ॥३१॥ त्यांसही बाबा तैसेंच वदती । "शाम्यास नेई" म्हणती संगती । काकासाहेब आग्रह करिती । स्वयें येण्याप्रती बाबांस ॥३२॥ तयावरीही तात्काळ उत्तर । काशीप्रयाग करुनि सत्वर । शाम्याचेही येतों अगोदर । मज काय उशीर यावया ॥३३॥ आतां श्रोतीं या शब्दांवर । देऊन चित्त व्हावे अर्थपर । पहावया तयांचें प्रत्यंतर । बाबांची सर्वव्यापकता ॥३४॥ असो भोजन झालियावर । माधवराव परिती विचार । एकदां पदरीं पडतां ग्वाल्हेर । काशी मग काय दूर असे ॥३५॥ रुपये खर्चीस घेतले शंभर । नंदरामाचे उसनवार । गेले बाबांचा घ्यावया रुकार । पुसती अतिआदरपूर्वक ॥३६॥ आतां लग्न-मुंजीनिमित्त । घडतसे जाणें ग्वाल्हेरीपर्यंत । काशी गया प्रसंगोपात्त । साधावी उचित वाटे मना ॥३७॥ तरी देवा पडतसें पायां । करुनि येऊं का काशी-गया । बाबांनीं आज्ञा दिधली जावया । माधवरावांस आनंदें ॥३८॥ आणीक वरती वदले तयांसी । "वावगें तरी तूं काय पुससी । सहज घडे जें अप्रयासीं । अचूक तें निश्चयेंसी साधावें" ॥३९॥ असो ऐसी आज्ञा झाली । माधवरावांनं गाडी केली । वाट कोपरगांवची धरली । गांठ तंव पडली आपांची ॥४०॥ आणावयास आपुली नात । आपा जात चांदवडाप्रत । ऐकूनियां ती काशीची मात । उडी ते टाकीत

तांग्यांतुनी।।४१।। करावया काशीप्रवास। पैसा जरी नव्हता गांठीस। माधवरावांसारखा सहवास। आपा कोत्यांस त्यागवेना।।४२।। माधवरावांनीं दिधला धीर। आपा कोत्यांस मग काय उशीर। आनंदें गाडींत बैसले सत्वर। प्रसंगतत्पर होऊनि।।४३।। आपा कोते पाटील सधन। परी न मार्गी पैशांचें साधन। तदर्थ त्यांचें काशीप्रयाण। चुकेल ही दारुण चिंता तयां।।४४।। वाहत्या गंगेच्या आंत। हात धुवावे आलें मनांत। माधवरावांसारखी सोबत। साधावी हें मनोगत आपांचें।।४५।। असो ही त्यांची वेळ जाणून। वेळीं तयांसी धीर देऊन। माधवरावांनीं सवें नेऊन। काशी त्यां घडवून दीधली।।४६।। पुढें ते गेले नागपुरास। मुंजीच्या समारंभास। काकासाहेब माधवरावांस। देती खर्चावयास दोनशें।।४७।। तेथून केले ग्वाल्हेरीस। तेथील लग्नसमारंभास। नानासाहेब माधवरावांस। देती ते समयास शंभर।।४८।। नानांचे व्याही श्रीमंत जठार। तयांनीही दिधले शंभर। ऐशिया रीतीं प्रेमसंभार। झाला गुरुबंधूवर नानांच्या।।४९।। काशीस मंगळघाटावर। जडावाचें कोरीव सुंदर। लक्ष्मी-नारायणाचें मंदिर। जयाचे हे जठार मालक।।५०।। अयोध्येंतही श्रीराममंदिर। जठारांचें आहे सुंदर। दोन्ही क्षेत्रीं आदरसत्तर। तयांचे मुनीमांवर सोंपविला।।५१।। ग्वाल्हेरीहून मथुरे गेले। सवें ओझे बिनीवाले। पेंढारकरही होते आले। तिघेही परतले तेथून।।५२।। माधवराव आणि कोते। तेथून प्रयागा झाले जाते। रामनवमीच्या उत्सवातें। अयोध्येआंतौते प्रवेशले।।५३।। दिन एकवीस तेथें राहिले। महिने दोन कार्शीत काढले। चंद्रसूर्यग्रहण झालें। दोघे मग निघाले गयेस।।५४।। गयेंत ग्रंथिज्वराची सांथ। गलोगल्लीं जन सचित। ऐसी तेथें परिसिली मात। असतां अग्निरथांत दोघांनी।।५५।। अग्निरथ स्टेशनांत। येऊन थांबतां पडली रात। तेथेंच मग धर्मशाळेंत। दोघेही स्वस्थ विसांवले।।५६।। असो होतां प्रातःकाळ। भेटीस आला गयावळ। तो वदे करा उतावळ। यात्राही सकळ चालली।।५७।। माधवराव उद्विग्नचित्त। तयांलार्गीं हळूच पुसत। येतां परी ज्वराची सांथ। तुमच्या वस्तींत आहे कां।।५८।। मग तो तयां देई उत्तर। येऊनि पहा कीं हो तेथवर। तेथें नाहीं तसला प्रकार। चला मजबरोबर निःशंक।।५९।। असो पुढें हे दोघेजण। गयावळाचे येथें जाऊन। पाहूनि त्याचें सदन विस्तीर्ण। प्रसन्नांतःकरण जाहले।।६०।। प्रसन्नतेचें आणीक कारण। ते जों तेथें बैसती जाऊन। समोर बाबांची छबी पाहून। माधवराव गर्हिवरून दाटले।।६१।। नव्हतें कधींही ध्यानी मनीं। गयेसारख्या दूर ठिकाणीं। पडेल साईची छबी नयनीं। आश्चर्य मनीं दोघांच्या।।६२।। माधवराव अति गर्हिवरले। आनंदाश्रु नयनीं लोटले। कां हो आपण रडूं लागले। ऐसें त्यां पुसिलें गयावळें।।६३।। कांही एक नसतां कारण। माधवराव करितां रुदन। गयावळ होय संदेहापन्न। जाहला उद्विग्नमानस।।६४।। गयेमाजी ग्रंथिज्वर। कैसी यात्रा घडेल निर्धार। माधवरायां मनीं हा विचार। गयावळ फार चिंतावला।।६५।। आधींच आपण कळविले होतें। कीं ग्रंथिज्वर नाहीं येथें। तरीही आपण करितां चिंतेंतें। आश्चर्य आम्हांतें वाटतें।।६६।। नसेल आम्हांवरी विश्वास। पुसून घ्या ना या अवघियांस। येथें न भीति तूमच्या केसास। पाणी कां डोळ्यांस आणितां।।६७।। घेतली ग्रंथीचे सांथीचा धसका। मोडली जयाचे धैर्याची बैसका। म्हणून रडे हा यात्रेकरू देखा। ऐसा हा एकसारखा निष्कारण।।६८।। म्हणोनि गयावळ करी समजी। माधवरावांचे मनामाजी। माझ्याआधींच माउली माझी। कैसी ही अजि मजपुढें।।६९।। “काशी प्रयाग करोनि सत्वर। शाम्याच्याही येतां अगोदर”। हे जे बाबांचे पूर्वील उद्गार। तें हें प्रत्यंतर मूर्तिमंत।।७०।। छबी बाबांची डोळ्यासमोर। दिसतां गृहप्रवेशाबरोबर। पाहूनि हा अकल्पित प्रकार। वाटला चमत्कार अत्यंत।।७१।। कंठी प्रेमाचा गर्हिवर। डोळां आनंदाश्रूंचा पूर। उठले रोमांच सर्वांगावर। फुटला पाझर घर्माचा।।७२।। ऐसी माधवरावांची स्थिती। गयावळाचे विपरीत चिंतीं। ग्रंथिज्वराची पडली भीति। म्हणोनि हे रडती सत्य वाटे।।७३।। शामाच पुढें जिज्ञासाप्रेरित। गयावळासी पृच्छा करीत। कैसेनि ही तुम्हांस प्राप्त। कथा हें साद्यंत आम्हांते।।७४।। पुढें गयावळ सांगूं लागला। समग्र वृत्तान्त माधवरावाला। बारा वर्षामार्गे जो घडला। नवलाव झाला परिसा तो।।७५।। एक ना दोनतीनशें नोकर। गयावळाचे पगारदार। मनमाड आणि पुणतांब्यावर। यात्रा सविस्तर नोंदीत।।७६।। यात्रेकरुंची लावावी सोय। गयावळांचा नित्य व्यवसाय। चाललें असतां ऐसे कार्य। गयावळ हा जाय शिरहीतें।।७७।। साई समर्थ मोठे संत। ऐसी त्यांने परिसिली मात। व्हावें तयांच्या दर्शनें पुनीत। धरिला हा हेत तयानें।।७८।। घेतलें साईबाबांचे दर्शन। करुनियां पायांचे वंदन। छबी तयांची संपादन। इच्छा ही निर्माण जाहली।।७९।। होती माधवरावांपाशी। छबी एक टांगिली भिंतीसी। गयावळ मागूं लागला तियेसी। पुसूनि बाबांसी ती दिधली।।८०।। तीच कीं ती आपुली छबी। तोच गयावळ हें मग आठवी। तेथेंच बाबा कैसें मज पाठवी। कैसें मज भेटवी दीर्घकालें।।८१।। वस्तुस्थिति पाहू जातां। बारा वर्षामागील वार्ता। कोण किमर्थ कीं ही स्मरतां। कधीं न चित्ता आठवली।।८२।। परी बाबांची अगाध लीला। तेथेंच पाठविलें शामाला। तेथेंच दिधलें निजदर्शनला। गयावळही धाला अत्यंत।।८३।। हीच कीं दिधली आपुले येथून। साईबाबांची आज्ञा घेऊन। याच गयावळालागून। जाहलें स्मरण शामास।।८४।। यांचेच येथें पूर्वी आपण। उतरलों होतो शिरडीस येऊन। यांनीच बाबांचें करविलें दर्शन। जाहलें स्मरण गयावळा।।८५।। मग परस्परा कृतोपकार। नाहीं आनंदा पारावार। ठेविली उत्तम स्ववस्था फार। त्यांनी गयेवर शामाची।।८६।। तया घरची काय श्रीमंती। दारीं जयाचे झुलती हत्ती। आपण पालखीमार्जी बैसती। शामास बैसविती हत्तीवर।।८७।। आनंदें विष्णुपदावर जाऊन। पूजासंभार सवें घेऊन। घातलें देवास अभिषेक स्नान। केलें पिंडप्रदान यथाविधि।।८८।। जाहलें मग ब्राह्मणसंतर्पण। नैवेद्यसमर्पणपूर्वक भोजन। आनंदें झाली यात्रा संपूर्ण। घेतली करूरवून बाबांनी।।८९।। असो या सर्व कथेचें सार। सार्थ बाबांचे मुखोद्गार। अनुभवा येती अक्षरें अक्षर। प्रेमही भक्तांवर अनिवार।।९०।। हें तर काय भक्तप्रेम। इतर जीवांसही देखत सम। तयांसीही तादाम्य परम। आवड ही निःसीम तयांची।।९१।। कधीं लेंडीहून मशिदीं येतां। सहज मार्गे चालतां चालतां। कळप एकदां शेळ्यांचा भेटतां। परमानंदता बाबांस।।९२।। तंव त्या समस्त कळपावरून। निज अमृतदृष्टी फिरवून। त्यांतून कधीं एक दोन। शेळ्या ते नविडून काढीत।।९३।। धणी मागेल जी ती किंमत। बाबा तात्काळ देऊनि टाकीत। कोंडाजीचे पाशीं ठेवीत। ऐसी ही पद्धत

बाबांची ॥१४॥ एके दिवशीं शेळ्या दोन। किंमत बत्तीस देऊन। बाबा आले खरीदून। सकळांलागून आश्चर्य ॥१५॥ पडतां या दोनी दृष्टीं। अवचित आवडी उपजली पोटीं। जाऊनियां तयांचे निकटीं। पाठी थोपटी तयांची ॥१६॥ पशुजन्मीं देखूनि उभयतां। कृपा उपजली साईसमर्थां। स्थिति पाहोनि कळवळले चित्ता। प्रमोद्रेकता दाटली ॥१७॥ घेवोनियां तयांसी जवळीं। साई प्रेमें तयां कुरवाळीं। साश्चर्य झाली भक्तमंडळी। पाहोनि नव्हाळी बाबांची ॥१८॥ पूर्वजन्मींचा लोभ परम। स्मरला साईस आलें प्रेम। पाहूनि तयांचा पशुजन्म। कळवळा अप्रतिम उपजला ॥१९॥ दोन रुपये जिची किंमत। तीन अथवा चार तिजप्रत। देती बाबा सोळा हें विपरीत। पाहोनि हो चकित तात्याबा ॥२०॥ “देई वाणी घेई प्राणी”। ऐसें प्रत्यक्ष देखूनि नयनीं। तात्यासह माधवरावांनीं। धिक्कारिली करणी बाबांची ॥२०१॥ दोहोंच्या माला सोळा कां देती। बाबांस पैशाची किंमत कां नव्हती। कीं ते यथेच्छ कांहीतरी करिती। ऐसीही उपपत्ति बैसेना ॥२०२॥ दोघे अंतरीं बहु चडफडती। ऐसा कां बाबा हा सौदा करिती। दोघेही बाबांस दूषण देती। ही काय रीती सौद्याची ॥२०३॥ ऐसे कैसे बाबा फसले। पाहूं अवघे लोक तें जमले। बाबा अंतरीं स्वस्थ ठेले। जाणों न हरवलें यत्किंचित ॥२०४॥ जरी हे दोघे ऐसे कोपले। बाबांस दूषण देऊं सरले। तरी न बाबा यत्किंचित ढळले। अचल ठेले शांतिसुखें ॥२०५॥ मग आदरोनी विनयवृत्ती। दोघेही ते बाबांस पुसती। ही काय उदारपणाची रीती। रुपये बत्तीस गेलेना ॥२०६॥ केवळ पैशाचा तो प्रश्न। परिसोनि साई हास्यवदन। मनीं म्हणे हे वेडे जन। कैसें म्यां समाधान करावें ॥२०७॥ परी बाबांची शांति विलक्षण। स्थैर्य न ढळे अणुप्रमाण। हेंच परम शांतीचें लक्षण। आश्चर्य अवघेजण करिताती ॥२०८॥ क्रोध नाही जयाच्या गांवीं। परमशांतीच जो अनुभवी। भूतमात्रीं जो भगवंत भावी। कैशी त्या शिवावी अविवेकता ॥२०९॥ विवेकदृष्टीचे जे निघडे। क्रोध येऊ न देती पुढें। विपायें जें हा प्रसंग जडे। भांडार उघडे शांतीचें ॥२१०॥ “अल्ला मालिक” निरंतर ध्यान। तयाचें काय वानूं महिमान। चरित्र अगाध आणीक गहन। अतिपावन हितकर ॥२११॥ ज्ञानगर्भ वैराग्यनिधिं। निजशांतीचा जो उदधी। करुणापरिपूर्ण जयाची बुद्धि। वदला त्रिशुद्धी तें परियेसा ॥२१२॥ पाहूनियां दोघांचा आग्रह। बाबांनीही केला निग्रह। ज्या मज बसावा ठाव ना गृह। त्या मज संग्रह किमर्थ ॥२१३॥ म्हणाले जाऊनि दुकानांत। आधीं आणा डाळ विकत। चारा शेरभर त्यां मनमुक्त। मग द्या त्या परत धनगरा ॥२१४॥ आज्ञेनुसार मग तात्काळ। शेळ्यांस खाऊ घातली डाळ। मग कांहीही न दवडितां वेळ। पाठविल्या परत कळपाते ॥२१५॥ मूर्तिमंत परोपकार। तो हा प्रत्यक्ष साई अवतार। तयास तात्या, शामा, वा इतर। काय सुविचार सुचवितील ॥२१६॥ डाळ चारवूनि परम प्रीती। पाहूनि शेळ्या पावल्या तृप्ती। मग म्हणती द्या धनियाप्रती। घेवोत विश्रांती कळपांत ॥२१७॥ रुपये गेले रुपयापरी। शेळ्या गेल्या फुकटवारी। पुढें गतजन्मींची नवलपरी। कथिली सारी बाबांनीं ॥२१८॥ जैसा तात्या तैसाच शामा। दोघांवरही बाबांचा प्रेमा। तयांचिया कोपोपरमा। कथिती मनोरमा आख्यायिका ॥२१९॥ साई स्वयें होऊनि आपण। दोघांलागीं करिती निवेदन। शेळ्यांचें पूर्व जन्माचें कथन। श्रोतांही श्रवण कीजे तें ॥२२०॥ पूर्वजन्मीं यांचें सुदैव। तेव्हां हे जीव होते मानव। मजपाशींच बसावया ठाव। कर्मप्रभाव यांनाही ॥२२१॥ या ज्या शेळ्या दिसती तुम्हां। होते हे बंधू पूर्वजन्मा। भांडतां परस्पर झाली सीमा। ते या परिणामा पावले ॥२२२॥ बंधुबंधूत आरंभीं प्रेम। एकत्र अशन शयन नेम। नित्य चिंतिते कुशल क्षेम। एकात्मता परम उभयांसी ॥२२३॥ ऐसे दोघे जरी सहोदर। कर्मधर्मसंयोग दुर्धर। द्रव्यलोभ अति भयंकर। पाडिलें वैर परस्परीं ॥२२४॥ ज्येष्ठ बंधु महा आळशी। कनिष्ठ व्यवसायी अहर्निशीं। तेषें जोडिल्या द्रव्यराशी। मत्सर ज्येष्ठासी संचरला ॥२२५॥ काढूनियां टाकावा कांटा। मग द्रव्यास नाही तोटा। ऐसिया विचारें आडवाटा। आवडल्या ज्येष्ठा धनलोभें ॥२२६॥ धनमोहें दृष्टिप्रतिबंध। डोळे असतां झाला अंध। विसरला बंधुप्रेमसंबंध। जाहला सन्नद्ध तद्घाता ॥२२७॥ परम कठिण प्रारब्धभोग। उपजला निष्कारण वैरयोग। फुटले गुप्त कपटप्रयोग। लोभावेग अनावर ॥२२८॥ होतें त्यांचें आयुष्य सरलें। बंधुत्वप्रेम समूळ विसरले। दुरभिमानें अत्यंत खवळले। वैरीसे झगटले परस्पर ॥२२९॥ सोटा हाणोनियां माथां। एकानें दुजिया पाडिलें खालता। तेषें कुन्हाडीचिया आघाता। सरसा निजभ्राता मारिला ॥२३०॥ मग ते दोघे पडले मूर्च्छित। छिन्न भिन्न रुधिरोक्षित। अल्पावकाशें असुविरहित। पावले पंचत्व दोघेही ॥२३१॥ ऐसा त्यांचा होता अंत। प्रवेशले ते या योनींत। ऐसा यांचा हा वृत्तान्त। स्मरला मज साद्यंत तयां पहातां ॥२३२॥ ते कृतकर्म भोगावयासी। आले शेळीचिया जन्मासी। अवचित कळपांत देखतां त्यांसी। प्रेमावेशीं आलों मी ॥२३३॥ म्हणोनि खर्चोनि पल्लवचे दाम। वाटलें तयांसी द्यावा विश्राम। तुमचिया मिषें तयांचें कर्म। आडवें कीं ठाम तयांपुढें ॥२३४॥ शेळियांलागीं दया पोटीं। परी तुमचिया आग्रहासाठीं। मीही जाहलों कबूल शेवटीं। द्यावया त्या पाठीं धनगरा ॥२३५॥ असो यथें संपली कथा। क्षमा करावी मजला श्रोतां। पुढील अध्याय पुढां परिसतां। आनंद चित्ता होईल ॥२३६॥ तोही परम प्रेमभरित। तेंही साईमुखींचें अमृत। हेमाड साईचरणीं विनत। होऊनि विनवीत श्रोतयां ॥२३७॥ स्वस्ति श्रीसंतसज्जनप्रेरिते। भक्तहेमाडपंतविरचिते। श्रीसाईसमर्थसच्चरिते। काशीगयागमन-अजाजन्मकथनं नाम षट्चत्वारिंशत्तमोऽध्यायः संपूर्णः ॥

॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥